

Esperança Castell Rodriguez

Blau argila

POESIA

Meteor

Esperança Castell Rodríguez

Blau argila

Epíleg de Gemma Gorga

Editorial
Meteorα

BLAU ARGILA

© Esperança Castell Rodríguez, 2018

Reservats tots els drets d'edició per

© Editorial Meteora, SL

Barcelona

www.editorialmeteora.cat

contacte@editorialmeteora.com

Primera edició: febrer de 2018

ISBN 978-84-946982-6-2

Dip. Leg.: B.1813-2018

Epileg © Gemma Gorga

Il·lustració de la de coberta: © Alexandre Tornabell, *El blau que ens aixopluga*, guaix, 2000-2017

Disseny gràfic i producció: Editorial Meteora SL

Impressió: DC Plus, Sant Andreu de la Barca

SENSE L'AUTORITZACIÓ ESCRITA DE L'EDITOR, QUEDA RIGOROSAMENT PROHIBIDA,
SOTA LES SANCIONS ESTABLERTES PER LA LLEI, LA REPRODUCCIÓ TOTAL O PARCIAL D'AQUESTA OBRA
A TRAVÉS DE QUALSEVOL PROCEDIMENT MECÀNIC O ELECTRÒNIC,
INCLOENT-HI LA REPROGRAFIA, LA DIFUSIÓ PER XARXES TELEMÀTIQUES
I LA DISTRIBUCIÓ D'EXEMPLARS D'AQUESTA EDICIÓ
MITJANÇANT LLOGUER O PRÉSTEC PÚBLICS.

Blau argila

*A la Josefa Vilaregut Griera i la Dolors Vela Peraire, les meves àvies,
in memoriam.*

A la Júlia i l'Aina Brunet Monteys, les meves nêtes.

PAS DE TEMPS

I aquest perenne dolor
de sentir-se
sempre humà.
Pas de temps,
pas de temps, temps de pas.

RAIMON

Tram final del Besòs

Ara que camino amb serenor
per les teves vores, amples i verdes,
comprenc perquè, fa més de mig segle,
et vaig girar l'esquena.

Ens vàrem allunyar amb recança,
de les aigües maltractades i embogides,
de la pudor, del sutge que ennegria la pell,
de la impotència, de la podridura.
Nosaltres podíem haver estat això.

Vàrem fugir dels records dels presoners
que eren duts al Camp de la Bota;
del silenci que parla del clapir dels gossos
quan els avions assassins entraven pel mar.
L'ull del pont de ferro —l'any 1962—
no va poder xuclar tanta ràbia i tanta por:
cases i camps devastats per aigües de revenja.

Avui, riu hostil, estimat i rebutjat a l'hora,
ens hem retrobat. Sóc a prop de la teva boca,
aixopluc dels ocells que hi fan niu;

• • •

• • •

les onades et venen a cercar
per acollir-te en el teu final. El paisatge
és nou, refet, després de tantes nits.

He vingut a tocar l'aigua freda i sofrent,
a aprendre de l'esforç de cada dia
i del dolor que transforma.
No se si tindrè el coratge
per respondre al vent que mou els joncs
quan em preguntis si he lluitat contra la inèrcia
i si he estimat prou.

Ho penso quan enfilo el darrer tram del meu final,
ara que camino amb serenor
per les teves vores, amples i verdes.

Blau ARGILA

Busquem dins la nit
la paraula viva.

MONTSERRAT ABELLÓ

Interrogant

En la veu que et parla
no em dic tota jo.

La que no vols escoltar
és una veu que creix endins
alimentada de renúncies.
S'escola en el solc d'aigua
que obre el vaixell,
navegant en un mar
de silencis transparents.

Què faré amb el desig
d'estar prop teu
si la veu callada
és la que te més força?

El tractor llaura la terra vermella
un matí de gener.
Amb les ombres escriu noms,
llampecs de consciència.
Llegim-los ara. Demà seran oblit.

Casa buida

Fa anys que ningú no llegeix
la darrera cita del metge
anotada amb bolígraf blau
al calendari de la cuina.
Quan obro els finestrals
l'excés de llum fa de la taula
un mirall entelat
que atrapa la nostàlgia.

Al jardí, el nan de pedra mira el mar
i sosté a les mans un fanal encès
amb la fatiga dels diumenges.
La gespa dissimula els llavis joves
que no volen saber.

Emportem-nos les tasses,
les llimones resplendents,
l'olivera petita
i el rellotge vell de paret
a una nova llar,
on se'ns faci suportable el record
d'un temps no-viscut.

El crepuscle tenyeix de vermell
les cicatrius encara obertes.

Carrer cèntric

La nit és una dansa de llum
que amb les mans a la cintura
ens invita a ballar.

Quan el semàfor canvia
retorna un silenci abissal.

Si la soledat ens devora
com una plaga
de llagostes famolenques,
bevem d'un glop,
el reflex metàl·lic de l'aire,
Aigua del Carme que desem
ben a prop, a la tauleta.

Quotidià

Des que ja no hi és,
els diaris, els draps,
els gots, les tovalloles,
pugen i baixen les escales. Per inèrcia,
es desplacen del menjador a la cuina
i de la cuina a l'habitació.

La casa és un desconcert.

Nomes que valoressis, amic,
el que ella amb constància
tants anys ha fet
—endreçar la cuina, canviar els llençols,
recollir els papers—
un bri del seu record faria
que les coses et tornessin a esperar,
pacientment disposades, al seu lloc.

És cert que va ser capaç
de no regar l'hort
després d'haver-lo plantat?

Forats

Et tinc al davant, asseguda al metro.
Sembles una noia d'un barri humil
que segueix el reialme de la moda.
Es això i prou?

Dus forats als pantalons
un a cada genoll
i dos més amunt, a les cuixes.
S'obre pas la teva pell jove
que desafia el fred,
magrana oberta del teu dir callat.

Potser vols dir que existeixes
i decidir per tu mateixa
allò que et convé i el que no.
Potser vols deslliurar-te de la gàbia
de les convencions.

¿O potser en la roba dibuixes
els forats per on s'escola l'esperança
en un món millor?
¿Ets tu o sóc jo la que està cansada
i vol alleugerir la tristesa
que ens forada el cor?

Deixa que ens diguin
les hores viscudes,
deixa que ens corprengui
la veu silenciada.